

Woensdag

26 Augustus.

De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2.25, en franco per post f 2.50. Advertentieprijs: 10 Ct. de regel, uitgezonderd Kavelingen, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1.20 is, en voor elken regel daarboven. Debatte 35 Ct. zegelrogt voor ledere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaars en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

den 16. Augustus: Door de aardbevingen, welke plaats hebben genomen in de Rijnstreek, ondervonden heeft, is de schade meer dan gewoonlijk op deze soort van schijnselen, gevestigd hebben. heeft zulke, naar schijnselen moet, een correspondent onzer *Kouische* genoot om op eens vorige, uit Zuid-Amerika geboortenis, welke tot deze soort schijnt te behooren komen. In zijnen, onder het Mongelwerk onzer plantaten brief, zegt hij het volgende: « De *Fransais* van den 11. Aug. brengt de tijding dat de *Magdalena*, omstreeks Bogota in Nieuw-Grenada, ontzettende stroom van een modderige stof, die burg naar beneden gevoeld is en een oppervlakte ongeveer vier mijlen overdekt heeft, daarbij op de bosschen en dorpen met zijn slijk overlopende, menschen waren hiërdoor om het leven gekomen. De oorzaak, zeide men, waren de geleertheit eens. Ofschoon dus de oorzaak deze gebeurtenis niet stellig wordt opgegeven, zoo als waarlijk kan kunnen heerschen, ontrent den aard der schijnselen, die in de Andes en meermalen in den van Bogota voorgekomen zijn. Zulk een gebeurtenis is minneral met een aardbeving samen. Bij aardbeving openen zich veelvuldig onderaardsche meeren, die de nabijheid der vuurbergen bestaan, en stortende hoeveelheden breiachtige aardstoffen uit, die *Spinsche* inwoners *lodo* (modder) en de *Indianen* en waarin talloze visschen, *Prenadillas*, etc. Deze massa is hij naar buiten komen vloeiende, zich voortstuwend brei, doch wordt wellicht als dan bruikbaar zwart en zeer bros van zachtte. Bij de aardbeving van 16. Nov. 1827, die Bogota zoo vreeslijk verwoest werd, vonden de *Andes* en de *Candá*-rivier verscheidene tijren lange stoffen met rich, die eenen onverdragelijken navel-afstoot uitgaven. Bij een vroeger aardbeving (3. Febr. 1797) waarbij de stad *Rioabamba* verging, spleet de aarde aan den voet van den *Jaguarapua* op verscheidene plaatsen open, en uit de stinkende moya drongen uit de klooven, die zoodat daardoor alles in het rond overdekt werd. In dalen van honderd voeten breedte, stroomden 600 voet hoog. Daar waar het slijk stroomde, strekte het den loop der rivieren, zoo dat de rivier vormden, die in sommige oorden 87 dagen voortaan. Een groot aantal menschen kwamen in het om het leven. — Van gelijksortelie aard zal de *Spinsche* zijn, van welke de *Courier Français* meldt.

FRANKRIJK.

ene waarschuwing aan een legelijk, om de reijner leveranciers niet zonder aanzien te betalen, de *Courier des Etats-Unis* het volgende geyt. Inkeltiers in een pas ontstaan Noord-Amerikaansche, zelfs de ongeluksligste waren, wilde op zekeren avond het gedurende den loop op credit verkochte in zijne boeken opeekenen, vnde herinnerd hij zich, ook nog een radel hebben. Men had vernield van dezen verkoop te doen, en welke moente de goede man zich

ook gaf, hij kon zich niet te bidden brengen, wie de koper van dien radel geweest was. Hij besteedt een paar uren met zijne boeken te doorbladeren, in de hoop dat het lezen van de namen, daarin voorkomende, hem den vergeten naam herinneren mocht; ook dit middel bleef vruchteloos. Eindelijk roept hij zijn betiende, die gewoontlijk de rekeningen uitschreef, en zegt hem: « zet op iedere rekening, die gij uitschrijft, een radel; die het niet gehad hebben zullen er wel tegen opkomen. » De bediende doet het; maar wat gebeurt? Van de klanten, welke die radel in rekening gebragt wordt, betalen dien 32, dus minst genomen 31 meer dan hem gehad hadden, en zulke allen omdat zij hunne rekeningen niet hadden nagzien. De historie regt verder, maar wij waarborgden dit niet, dat de koopman den prijs der 31 niet geleverde radeln gehouden heeft als schadeloosstelling voor den tijd, dien hem het zoeken naar den waren schuldenaar gekost had.

— Ontlang had een kort, maar kluchtig regtsgeeding plaats. De aanklager begon met af den door hem aangeklaagden de meest gunstige getuigenis af te leggen. O, mijnheer de president, zeide hij, het is een echte schalk; nooit heb ik een vrolijker *Frans* gezien. — Maar, zegt de president der regtbank, ik zie in deze zaak niets belagchelijks, het schijnt dat deze man u schandelijk heeft bedrogen.

— Wel ja, herneemt de aanklager, het is waar, hij heeft mij bestolen, maar dat is niet de lichte, hij is toch een grappige vent. Verbeeld u, dat ik mij naar het circus de la *Ville* had begeven. Deze heer komt naast mij zitten en wij spreken over koefien en kalveren; hij verhaalt mij historietjes; hij deelt mij een schat van anedoten mede namens *Abd-el-Kader*; er zat een oude burger voor ons, dien hij een papieren staart aan den rok lichte en toen lechten allen die het zagen en twee juffers, die in onze nabijheid zaten, zeiden: dat is nu eerst een regt vrolijk man! Toen het spel uit was, zeide hij: betaalt gij een flesch wijn? Ik zal het gaarne zien en gij zult eens hooren, welke fraaie stem ik heb. Ik antwoordde: voortreffelijk. Wij dronken vier flesschen; hij zong wonderfchone romances, men zoude gewonen hebben; dat hij zich in het bezit bevond van de stem eens nachtegaals. Daarna heb ik hem zien dansen en zoo koddig, dat hij elk, die tegenwoordig was, aan het lagchen bragt. De garde municipale meende zelfs verplicht te zijn hem aan de deur te zetten.

Vooral door dezen laatste trek won hij mijne vriendschap. Ik vraagde hem om derelve, en hij weigerde ze mij niet. Op mijn verzoek vergezeldte hij mij naar mijne woning. Toen wij aan de deur waren gekomen, voelde ik, dat hij zijne hand in mijn zak stak en mijne geld uit futselde; ik dacht dat het een poels was, die hij mij wilde spelen. Maar dewijl ik hem een beweging zag maken om myn geld in zyn zak te steken, riep ik: wel gauw lief, wat doet gij daar? — Ik steek mijn geld in mijn zak, antwoordde hij met de grootste koelbloedigheid. Wel, wel, zeide ik, die zet is zeer schoon, hij is onbetalbaar, maar wees zoo goed om mijn geld terug te geven — het wordt last. — Uw geld, zeide hij, gij ziet het wel? — Ja. — Welnu, gij zult het niet wederzien. — Daarop begon hij te loopen met de snelheid eener locomotief en ik heb hem niet weder gezien; maar dit zij zoo, hij is een vrolijke vent.

— Mijnheer de president, zegt de beschuldigde, dit is een ondankbaar man. Al wat hij gezegd heeft was waarheid, alleen heeft hij vergeten te zeggen, dat hij mij dat geld had gegeven.

— Zulks is zeer onwaarschijnlijk, zegt de president. — Ik vraag u verschooning, herneemt de aangeklaagde. Hij zeide tot mij: mijnheer, gij hebt mij een vrolijken avond verschaft; indien ik naar de opera ware gegaan, zoude ik niet zoveel hebben gelaghen. Toen heb ik het geld aangenomen, om hem niet te beleedigen.

De regtbank heeft deze verontschuldiging evenwel niet als geldig aangenomen, maar den vrolijken gezelschapshouder tot drie maanden gevangenisstraf veroordeeld.

— Te Parijs treft men thans in de fiesces dagbladen aan, wier namen buiten op het rijtuig vermeld staan, ten groote gerisje van valen, die geen tijd hebben om journales te lezen. Zij vinden en lezen die nu in den wagen, terwijl zij daarin tot op de plaats hunner bestemming aankomen. De ondernemers der fiesces maken daarbij goede rekening.

BELGIE.

— Zekere heer B. maakt het hof aan een jong bevallig vrouwtje in eene der Brusselsche voorsteden woonschicht; doch telkens wanneer hij haar bezocht ontmoette hij een persoon dien hij voor haren echtgenoot hield, en ieder tēte à tēte afneemt. — Eindelijk echter werd hem berigt, dat de man afwezig was en op vlegelens der liefde suet hij naar de aangeboden vrouw, doch was nauwelijks hij haar gezeten of de echtgenoot trad met twee geladen pistolen gewapend binnen en laat hem de keuze, om te sterfen, of drie promessen, ieder van 1000 franken, te onderschrijven. De overvallene teekent en spoed zich voort, — maar vernemend anders is dan een meer gelukkig medeminnar, en dat hij het slagtoffer geworden is eenen voortuit overlegde bedragerij. Het is te wenschen dat de daders dezez oplichterij overtuigd en duchtig gestraft worden.

NEDERLANDEN.

‘s GRAVENHAGE, den 21. Augustus. H. K. H. Mevrouw de Prinses Albert van Pruisen zal, naar men verzekert, met H. Dr. dochter, Prinses Charlotta, tot in het begin van September alhier vertoeven, middelerwijlde jonge Prins Albert, H. Dr. zoon, te Wageningen de zeebaden gebruikt. — Aangaande den overtoert der Prinses van Bremen naar den Helder, aan boord van het stoomschip de *Cycloep*, wordt verhaald, dat H. K. H., door een bijzondere bewarig, van den dood gered is. Na het middagmaal, op zekeren dag, eenige oogenblikken met H. D. gevoij op het dek van de boot vertievende, trof H. D. het ongeluk, eenen achterwaartsche schrede makende, op en door de lanternen te vallen, die het licht in de kajuit verspreidt, en wel met dit vreeslijk gevolg, dat de Prinses op den vloer der kajuit nederstortte. De ontzetting der aanwezigen, die zich moeijelijk laat beschrijven, konde nauwelijks plaats maken voor een gemengd gevoel van dankbaarheid en vreugde, dat H. K. H., behoudens de natuurlijke aandoening van den schrik en een betrekkelijk lichte kneuring, om zoo te zeggen geen letsel bekomen had. Ook schijnt het, dat zich sedert geene gevolgen van den val hebben geopenbaard.

— Derer algien is bij de boekhandelaars Gebroeders *Langenhuyzen*, alhier, in het licht verschenen een zeer belangrijk geschrift, getiteld: *Hydrate tot de kennis onzer Marine*, door den gepensioneerden schied-hij nacht, den heer *Arriens*. Het slot van dit geschrift luidt als volgt:

« Ik zal hiermede besluiten, omdat ik bij een bepaald doel wil blijven, dat is aanwijzen, dat beginselmoedheid, onwetendheid, laauwheid enz. van hen, die magt en vermogen hadden, oorzaken zijn van den ellendigen staat onzer marine, die nu sedert 33 jaren tot vorming met een schoon materiaal en in de allernuistigste omstandigheden bijna 300 milioenen heeft noodig gehad, om die ter laagte te brengen, waarop ze thans is.

« Het eenvoudige gezond verstand zou doen besluiten, om de marine met ap- en dependentie af te schaffen en het geld te bewaren, om de vernietiging van 's volks welvaart nog eenige oogenblikken tegen te houden. Iiever dan, in de eenw waarin wij leven, met zulke administratien en be-

DODD VAN DEN DRONKAARD.

(Ch. DICKENS NAVEITELD.)

heid kan men zeggen, dat onder degenen, die dagelijks van Antwerpen gaan er veel niemand is, welke hij, om het zoo eens te noemen, van een tijd tot tijd ontmoet, ook niet een of ander ellendig individu zich herinnert, dien hij in zeer omstandigheden gekend heeft, dien hij als het ware al meer en dieper zinken zag en welke geheel verdwenen gestalte, hem op het laatst smartelijk voor hem bleef. — Wie weet in de wereld, welke uitvalde zijner werkzaamheden, met vele menschen, die tal zich ook zeker den tijd herinneren, waarin hij, in lompden gehuld mensch, dat zich als een onbekende en ellende voorsteelt, als een geacht handwerker of ambenaar, met goede vooruitzichten en niet weinig kende? Of roedenstich onse lezers niet onder andere bekenden, een arm, diep gekonken man herinnert, die in konner en gebrek verkeert, van wien men hooft hoe hij den hongerdood ontgaat. Helas! den aard zij te menigvuldig, dan dat zij niet voorkomen en wij moeten dezelve meest aan een eenzake wijten: aan de neiging tot het gebruik van den bier, die hen onbedwingbaren trek, die nimmer een vreeselijke drift naar dat langzame maar zekere gelede aandoeeningen en voornemens uitdooft en dat haar ongelukkig offer, vrouw en kinderen, die vrienden, eer en deugd, in een woest, alles verwoest te gronde rigt, tot hen eenen smadelijken doel.

Men wordt door ongeluk en ellende tot die zoo rampzalig; verijdelde hoop en vooruitzichten in de we-

reld, het verlies van degenen, die hem beminden of ook wel de smart, die aan een hart knaagde, dat te zwak was, om derelve te dragen, hebben hem er toe gebragt; en van zijne zinnen berouft, toont hij ons het verschrikkelijke beeld van een krankzinnige, die langzaam door zijn eigen toedoen sterft. Doch de meeste der ongelukkigen hebben zich uit vrije keuze en met opene oogen in dien alles verblindenden afgrond gestort, uit welken eene enkele uitondering niet mede gered, men nimmer weder komt, naar welks maatschappij de ongelukkigen al dieper en dieper doek zinken.

Zulk een ongelukkige stond aan het sterfbed zijner vrouw, terwijl de kinderen op hunne knieën lagen, en slechts door een zucht snikken, hunne kinderlijke smekingen tot God, afstaken. De kamer was zeer armoeijig gemeubeld, en er was slechts een blik noodig op het bleek gelaat, waaraan het jezen zijtbaar ontweek, om te weten, dat zielemarten, gebrek en bange zorgen, een hart gebroken hadden, dat nu nog maar met zwakke slagen sloeg. Eene oude en in tranen badende vrouw ondersteunde met hare armen het hoofd der stervende, hare dochter; doch het bleke gelaat was niet naar haar gekerd, niet hare hand hield de bevende en reeds londe vingers omvat; neen, zij drukten den arm van haren man, op hem rustten hare brekende oogen, en hij beelde voor dien blik. Hij was armoeijig gekleed; zijn gezigt was rood en blaauwachtig, zijn blik was strak; hij was van een woest drinkgelag aan het armoeijig sterfbed zijner vrouw gevoeren.

Eene eenvoudige lamp voor het bed, wierp een flauw schijnsel op de omringende gestalten, doch liet het overige gedeelte van het vertrek in eene donkere schaduw; buiten het huis heerschte de stilte van den nacht en in de kamer, de stilte des doods.

Het moer verschrikkelijk zijn, de aannadering des doods te gevoelen, te weten, dat geene hoop, om weder te herstellen, mogelijk is; en daar te zitten en in lange treurige nachten de traag verlopende uren te tellen, — in stille, droevige nachten, zoo als slechts zij te kunnen, die aan een ziekbed waakten, —

la, dan verstijft menigmaal het bloed in de aderen, wanneer men de dipate gebieuen van het hart, de jaren lang in de borst opgesloten daden van den schier zonder bewustheid en hulpeloos nederliggende, vernemst, en zekerheid erlangt, hoe weinig het baat, die stem in ons binnens, het geweten, te doen zwijgen.

Aan het bed echter, waarvoor de kinderen knielden, werd niets van dien aard gehoord, de mond der stervende zweng on toen eindelijk hare hand op het dek nederleef, en zij hare blikken van den vader naar de kinderen sloeg, vergeefs beproefde te spreken en toen weder op het kussen nederzeeg, bral slechts zacht, half afgebroken onderdrukt snikken, de dipate stilte af; bijna onmerkbaar sluimerde zij in. De kinderen hogen zich over haar en riepen haren naam eerst zacht, toen harder en eindelijk met de luiden en doordringende kreten der wanhoop en verwijfeling, die echter zonder antwoord bleven. — Zij luisterden, hoorden echter geen ademloof meer; zij voolten naar het hart kloppen hunner moeder, maar het had opgehouden te slaan; — zij was dood.

Haar echtgenoot, zink op eenen stoel neder en sloeg zijne handen voor zijn gloeiend voorhoofd; toen staarde hij zijne kinderen aan en verbleekte, wanneer een in tranen badend oog het zijne ontmoette; geen trouwrijg woord werd hem toegesproken, geen liefderlijke blik hem toegeworpen, alle vermeden hem met bange vrees en toen hij eindelijk optond en het vertrek verliet, volgde hem geen enkele, om zijne smart met hem te deelen.

Er was een tijd geweest, waarin talrijke vrienden in zijne droefheid tot hem gemeld zouden zijn, en vele hartelijke troostredenen hem toegesproken hebben. Waar waren die vrienden thans?

En voor een vriend, n. bloedverwanten, ja zelfs zijne naaste betrekkingen hadden hem kunnen rug toegekeerd; alleen zijne vrouw, welke in geden en slechte dagen, in gebrek en ziekten, trouw bij hem gebleven en hoe had hij haar dit vergolden? Uit een lierhuis was hij naar haar ziekbed gestrompeld, juist vroeg genoe; om haar te zien sterfen. (Vervolg hieraan.)

TE' VEISSINGER, HIL A' W. VAN BUREN